

1

CEDA ZAT OP HAAR HURKEN TUSSEN de takken van een goed onderhouden vijgenboom te kijken naar de Zilversperen, de soldaten van de koningen, die boven op de paleismuur wachtliepen. Tussen de bladeren door omhoogstarend telde ze de stappen die ze nodig hadden om van toren tot toren te marcheren, waarbij ze erop lette hoelang en op welke plekken ze even bleven staan. Veel aandacht had ze voor de wisseling van de wacht, en tot haar opluchting vatten dezelfde wachters post als op de andere nachten dat ze zich hier had verstoppt. Het belangrijkste was echter hun stemming. Die schatte ze in – zo goed als dat ging vanaf dertig meter lager – en tot haar grote geruststelling waren ze aandachtig, maar niet meer dan normaal. Waren ze oplettender geweest, op een of andere manier gespannen, dan zou ze afscheid hebben moeten nemen van haar plan om de koning der koningen te vermoorden.

Dit grote paleis boven op Tauriyat heette Avondstond, en daar woonde Kiral, de koning der koningen. Niet alleen was dit het hoogste en grootste van alle paleizen in Sharakhai, het was ook het zwaarst bewaakte. De muren waren hoger dan die van de overige paleizen. De westkant was gebouwd op een steile rotswand, waardoor het voor een troepenmacht van enig formaat onmogelijk was om het vanaf die zijde te benaderen. Torens hielden de wacht op vijftig passen van elkaar, en

de kronkelweg ernaartoe liep over een kloof via een ophaalbrug die, in tegenstelling tot die van de andere paleizen op de berg, meestal opgehaald was.

Niet dat er nooit iemand binnen was geslopen. Met voldoende voorbereiding, training en, niet op de laatste plaats, geduld kon een vrouw of man elke muur slechten en elk fort binnendringen. Er bestonden verhalen over de Maanloze Horde waarin dat jaren geleden was gelukt. Of die waren aangedikt in de overlevering wist niemand, maar één ding was zeker: die muren beklimmen was slechts de eerste van vele moeilijkheden. Je kreeg te kampen met de Zilversperen. Er waren Klingmaagden, de elitetroepen die de koningen beschermden. En dan was de koning zelf er nog, die zelfs na vierhonderd jaar het woestijnzand te hebben bewandeld, nog altijd een van de meest gevreesde krijgers in de Shangazi was.

Voorzichtig, om de bladertakken niet te laten schommelen, boog Çeda zich opzij voor een beter zicht op een lange soldaat die langs de borstwering marcheerde. Een tweede Speer volgde op enkele passen afstand. Zijn helm en de punt van zijn lange speer glommen goudkleurig in de gloed van de ondergaande zon. Vanaf hun uitkijkpunt namen de twee soldaten de diepte onder hen in ogenschouw. Hun blikken zwierven over de droge helling van de berg. Ze staarden over de muren die heel Tauriyat omsloten naar de uitgestrektheid van de Barnstenen Stad. Çeda kon de stad ook zien liggen: een aaneenschakeling van drukke straten tussen de meest uiteenlopende soorten gebouwen, van sierlijke tempels tot scheefstaande krotten. Sommige waren oud, sommige waren nieuw, sommige groot, sommige klein, sommige duur, sommige zo bouwvallig dat ze eruitzagen alsof ze tijdens de eerste de beste zandstorm zo in elkaar konden zakken.

Çeda's hart sloeg over toen er een warme bries opstak die de bladen opzijboog. Een van de wachters staarde recht in haar richting. De boom, een van de tientallen in een gaard onder Avondstond, hield haar goed verborgen, evenals haar soepele lederen wapenrusting, die gekleurd was in een vlekkenpatroon dat het midden hield tussen de structuur van de vijgenboombast en die van de rotsige grond. Ze had de wapenrusting opgevuld rond haar buik, borst en armen, waardoor ze er groter uitzag dan ze was. Ze had haar borsten afgebonden en te grote laarzen aangetrokken zodat iemand die haar in het oog kreeg, haar zou houden voor een man. Ze was er niet alleen op voorbereid

dat ze zou worden gezien voordat de nacht om was, ze rekende erop. Alleen was dat nu nog niet de bedoeling.

Ademloos staarde ze naar de wachter, ervan overtuigd dat hij haar had gezien, maar even later spook hij over de muur, zei iets tegen zijn kameraad en liep verder. Beiden lachten ontspannen, op de manier waarop je doet als je in een van de vele shisha-holen in de Barnstenen Stad bevond. En alsof die gedachte de stad had doen ontwaken, stegen er getrommel en muziek op in de warme avondlucht van een feest dat ergens werd gevierd.

Al gauw verdwenen de Speren uit het zicht, opgeslokt door de gapende ingang van de volgende wachttorens, en eindelijk kon Çeda ontspannen. Niettemin begon haar zelfvertrouwen te slijten. Waar waren de andere koningen? Die hadden er al moeten zijn. De neiging om het plan te verwerpen als te overmoedig en terug te gaan naar het Maagdenhuis werd sterker, maar een nacht als vannacht zou zich niet meer voordoen. Ze wist al weken dat ze zou gaan; het was bijna een instructie van de goden zelf, en zo niet, dan toch van het lot.

Toen de zon onderging en het koeler begon te worden, werd Çeda bang dat het al te laat was. Misschien had er een fout gestaan in het dagboek van koning Yusam. Of had ze in haar haast de verkeerde datum genoteerd. Maar op dat moment trok het geluid van galopperende paarden haar aandacht naar de Koningsweg, het verharde pad dat eindeloos zigzaggend als een serpent de helling van Tauriyat op liep, langs elk van de paleizen. Twaalf andere paleizen sierden de berg, en uit dat van Husamettin, de Zwaardkoning, verschenen een erewacht van tien Klingmaagden en een grote zwarte wagen.

Een hele zwerm motten begon te fladderen in de ruimte tussen Çeda's ribben toen de wagen de paleisweg omhoog volgde. Terwijl ze haar ogen als een boogschutter die mikt op de wagen vestigde, haalde Çeda het vlamvormige medaillon uit haar wapenrusting, pakte er een blauwwit adicharablaadje uit en stopte het onder haar tong. Nauwelijks had ze het medaillon dichtgeklikt, of haar bewustzijn begon zich al te verruimen.

Als het volmaakte ontvouwen van een ontluikende roos maakte de wereld zich dieper kenbaar aan haar. De gesprekken van de mannen en vrouwen die de komst van de andere koningen voorbereidden – gesprekken die ze daarvoor niet had kunnen horen – dwarrelden nu omlaag vanuit Avondstond. De geur van braadvlees zweefde door de

lucht, evenals een smakelijke mengeling van knoflook en ui met de scherpe aroma's van citroen en koriander en salie. Er trok een huivering door haar heen. Haar fysieke vorm begon te vibreren, witheet. Ze smachtte ernaar om er gebruik van te maken.

De subtielste uitwerking, en deze nacht ook de gevaarlijkste, was haar gewaarwording van de bloesemvelden, de bossen kronkelbomen in de enorme kring rondom Sharakhai waar de asirim sliepen. Als fakkels in de nacht lichtten ze op in haar geest. Al sinds haar vroege jeugd, toen haar moeder was begonnen om haar stukjes geperste bloesemblaadjes te geven op heilige dagen of tijdens andere overgangsrituelen, had ze een binding gehad met de adichara. Ze had toen nog niet geweten wat die waren, maar nu wel. Ze kon de asirim voelen in hun sluimering, kon hun gekwelde dromen haast zien.

Ze kon hen aanroepen als ze wilde – die macht hadden ze haar gegeven – maar daar had ze vannacht geen behoefte aan. Net als met de wachters boven was het van het grootste belang dat ze zich niet bewust van haar waren. Mocht de Jakhalskoning haar aanwezigheid hier opmerken, dan was alles verloren. Dus in plaats van hen aan te roepen, verwijderde ze zich, maakte zich onbeduidend, als nevel die verwaaide.

Het verre klepperen van paardenhoeven werd luider toen het wagen-span en de paarden van de Maagden de ingang van Avondstond naderden. Toen ze uit het zicht verdwenen en het ratelen van de toegangsbrug die werd neergelaten door de koele avondlucht schalde, staarde Çeda langs de paleismuur omhoog en zag één enkele wachter langs de westkant in de houding staan, met het gezicht naar binnen gericht.

Duizendmaal dank, Nalamae.

Gebukt en snel rende ze naar de rotswand. Daar aangekomen begon ze te klimmen, gebruikmakend van de route die ze zich tijdens het wachten had ingeprent. Steeds hoger klom ze, snel en stil, met haar lijf strak tegen het steen, armen en benen soepel bewegend. Ook zonder de kracht van de blaadjes in haar aderen kon ze al goed klimmen, maar nu bereikte ze de onderste steenblokken van de paleismuur in net zo weinig tijd als een man nodig had om te pissen. Daarna ging ze langzamer, zoekend naar ruimte voor haar vingertoppen, voor de randen van haar laarzen, tussen de stenen.

Vanbinnen de muren weerkaatsten, opwaarts naar een stralende sterrenhemel, de geluiden van dreunende hoeven, van met ijzer beslagen wielen die ratelden over steen. Ze naderde de bovenkant van de

muur en trok zich langzaam op tot ze de Zilverspeer kon zien. Voorzichtig haalde ze een vooraf geknoopt touw van rond haar middel en schoof het ene uiteinde over de kanteel recht boven haar. Het andere uiteinde, gewikkeld in een lus, hield ze vast. Ze maakte een tikkend geluid en wachtte, terwijl ze rustig ademde en haar emoties in bedwang hield. Toen de Speer in de houding bleef staan, maakte ze het geluid nogmaals. Deze keer keek hij uit over de muur, toen omlaag.

Ze had het touw al omhooggeslingerd. Het ving hem keurig om de hals. Meteen liet ze zich vallen, en de wachter viel met haar mee. Gevangen in de lus gleed hij over de rand, met de armen zoekend naar steun. Zijn speer viel tollend omlaag naar de vijgenbomen beneden. Het touw trok strak, en als een beulsbijl zwaaide hij naar de muur. Çeda liet zich langs het touw glijden zodat zijn gewicht haar zou raken in plaats van luidruchtig tegen de stenen muur te slaan. Iets aan zijn riem stak in haar buik, maar hij maakte gezegend weinig geluid toen hij tegen haar aan sloeg. Een kuch ontsnapte haar, hard genoeg om te worden gehoord. Ze verplaatste haar greep van het touw naar de kraag van zijn maliënkolder. Haar volle gewicht hing nu aan hem, waardoor de lus zich nog strakker trok. Hij trachtte zichzelf te bevrijden, probeerde het mes aan zijn riem te trekken, maar het was een koud kunstje om zijn pols te pakken. De lus zat zo strak dat hij niet eens rochelde. Ze hoorde echter wel een knakkend geluid, toen nogmaals. Even later werd zijn hele lichaam slap.

Als langs een onhandige ladder beklom ze zijn vlezige lijf tot ze zich kon vasthouden aan het touw en op zijn schouders kon staan. Terwijl ze weer omhoogklom, tussen de kantelen door gleed en op haar buik naar de toren kroop, bad ze dat er geen alarm werd geslagen.

Ze hoorde niets en kwam omhoog tot ze de binnenplaats kon zien door het schietgat in de toren. De wagen kwam met een draai tot stilstand. Het span paarden vooraan schudde de manen terwijl vier Klingmaagden afstegen en naast de wagen gingen staan. Een lakei in de blauwe livrei van koning Kiral maakte de wagendeuren open en er stapten drie mannen uit, voor wie de Maagden en de lakei het hoofd bogen. De eerste was de rijzige gestalte van Husamettín, de Zwaardkoning. Vervolgens kwam Mesut, de Jakhalskoning en Heer van de Asirim. En als laatste Cahil, de Biechtkoning. Mesut en Cahil droegen de fraaie kleren van de koningen van Sharakhai: een khalat van levendige kleuren met gouddraad en een bijpassende tulband. In sterk con-

trast had Husamettin eenvoudiger kleren aan – van het praktische soort dat een woestijnshaikh droeg – maar hij had een hoogst indrukwekkend zwaard aan zijn zij: Nachtzoen, het tweehandszwaard dat hem was gegeven door Goezhen zelf.

Pas toen ze allen waren uitgestapt, verscheen er een vierde koning. Hij kwam uit het paleis met achter hem drie Klingmaagden in de pas. Hij was lang en gladgeschoren. Zelfs van deze afstand zag Çeda zijn pokdalige gezicht, sporen van een kinderziekte die hem meer dan vierhonderd jaar geleden had getroffen. Dit was Kiral zelf, de koning naar wie de andere koningen zich voegden – dat had Çeda tenminste gedacht voordat ze was toegetreden tot het Maagdenhuis. Ze had geruchten gehoord over onenigheden tussen de koningen sinds ze vier maanden eerder het Huis had betreden. Geen van de andere koningen zou zijn autoriteit openlijk in twijfel trekken, maar niet iedereen zou tranen plengen mocht de Dageraadkoning van zijn hoge troon vallen.

Een tijdlang spraken de vier koningen onderling. Hun gesprek ging verloren in het klepperen van hoeven terwijl de paarden van de Maagden werden weggevoerd. De wagen bleef echter staan.

‘We gaan beginnen,’ zei Kiral toen het lawaai wegstierf.

Çeda haalde de korte boog van haar schouder terwijl koning Mesut knikte naar de wagen. Daar stapte een Zilverspeer uit met in zijn ene hand een ketting. Toen hij daaraan trok, kwam er een vrouw struikelend tevoorschijn. Aan haar bewegingen was te zien hoe slecht ze eraan toe was. De ketting was bevestigd aan een leren band om haar hals. Ze was gekneveld. Haar handen waren op haar rug gebonden en ze hijgde als een jakhals. Ze sidderde, en toch stond ze met opgeheven hoofd tegenover koning Kiral en staarde uitdagend in zijn ogen.

Çeda had een van de vier vergiftigde pijlen uit de koker op haar rug gehaald, maar stopte bij het zien van dit vreemde tafereel. Twee maanden geleden was ze koning Yusams privékantoor in gesloten en had ze gelezen in het dagboek waarin hij alles bijhield over de visioenen die hij zag in de magische poel op een geheime plek in zijn kasteel, zijn vijver. Het waren voornamelijk flarden die hij erin had geschreven, de meest memorabele stukjes en beetjes, om zichzelf te herinneren aan de dingen die hij had gezien. Deze bijeenkomst, op deze dag, stond verscheidene malen genoemd. Hij had er echter niets bijgeschreven over deze vrouw, wat inhield dat hij haar niet had gezien of had verkozen om haar niet te vermelden; ze had er geen idee van welke van de twee.

‘Waar gaan we heen?’ vroeg Mesut.

Çeda wist het antwoord al voordat Kiral gebaarde naar het grindveld tussen de kassen en de toren waarin ze zich had verstopt. De kassen stonden vermeld in het dagboek.

En inderdaad, daar liepen ze naartoe, vier kalme koningen en de doodsbangе vrouw. ‘Op je knieën,’ zei Mesut. De vrouw weigerde en Cahil trapte tegen de achterkant van haar benen zodat ze op haar knieën viel. Terwijl hij achter haar ging staan en haar boeien doorsneed om haar handen te bevrijden, zette Çeda de pijl op haar boog. Met de pees nog ontspannen staarde ze met morbide fascinatie door het schietgat. Ze dacht erover om de pijl nu te lossen, maar, Nalamae mocht het haar vergeven, dit was te belangrijk. Ze moest meer weten. De vijver zou het niet aan Yusam hebben laten zien als het niet van cruciaal belang was voor hem of de andere koningen van Sharakhai. Als ze zichzelf te gauw blootgaf, zouden ze dit vreemde ritueel gewoon een andere keer houden en werd ze er niets wijzer van. Daarom wachtte ze af, terwijl Cahil een glazen flesje met een bruine, modderige vloeistof pakte en de dop eraf haalde. Ze wachtte af terwijl Mesut de knevel losmaakte en het hoofd van de vrouw achterovertrok. Maar toen ze de vloeistof in haar mond goten, hief Çeda de boog en spande de pees.

Eindelijk was het flesje leeg. Cahil stapte terug en Mesut liet de vrouw los. Ze zakte langzaam op de grond, gegrepen door pijn. Ze balde haar vuisten, sloeg ermee tegen de grond, alsof ze een verschrikkelijke innerlijke strijd voerde. Maar deze strijd was al verloren. Voor Çeda’s ogen begon de huid van de vrouw te verschrompelen. Haar wangen vielen in. Haar handen werden vel over been.

Bij Bakhi’s glanzende hamer, wat heeft Cahil haar gegeven?

Terwijl ze sneller ging ademen tuurde Çeda langs de pijl, mikkend op Kiral. Ze kon hem doden, hier en nu, vooropgesteld dat de wond van een enkele pijl en het gif op de punt hun werk zouden doen bij een man die door de goden zelf werd beschermd. Ze kon zelfs nog een koning doden, misschien zelfs een derde als de goden haar gunstig gezind waren.

Of ze kon deze vrouw uit haar lijden verlossen.

Dat zou ik moeten doen, dacht ze. En toch bleef de pijl stil, met de punt gericht op Kirals borst, en haar hand roerloos van besluiteloosheid.

Mesut ging naast de kronkelende vrouw staan. Een van zijn mouwen was opgetrokken en onthulde een gouden armband met een grote zwarte edelsteen. De binnenhof lag in diepe schaduw, slechts verlicht door de branders die verspreid stonden opgesteld, en daardoor kon Çeda zien dat er een dunne witte wolk opsteeg vanuit de edelsteen.

De haartjes op haar armen gingen er recht van overeind staan en haar maag draaide zich om. Ze wist niet eens waarom, tot er nog meer van het spul omhoogzweefde en een vorm begon aan te nemen. Het was een schim, besefte ze. Ze had er nog nooit een gezien. Niet echt. Alleen een glimp op een knekelveld in haar jongere jaren. Op dat moment had ze het erop gehouden dat ze dingen zag doordat ze zo bang was op dat enorme knekelveld vanwege de verhalen die Emre, Tariq, Hamid en zij elkaar hadden verteld alvorens erheen te gaan met een hart vol bravoure en een wijnzak in de hand. Maar zodra ze die spookachtige gestalte boven de grafsteen hadden zien zweven, was alle bravoure die de wijn hun had gegeven, verdwenen als zomerse regen en waren ze gevlucht. Dát was een dag van onschuldig vermaak geweest.

Híér, op de binnenplaats van Avondstond, was dat allerminst het geval.

De schim zweefde naar voren, gestuurd door Mesuts uitgestrekte hand. De vrouw staarde ernaar, nu uitzinnig krijsend. Op een wuivend gebaar van Mesut – dat zo sterk leek op een vriendelijke introductie dat Çeda er misselijk van werd – raakte de schim haar aan. Op slag werd de vrouw stil en stijf als steen. Heel bedaard, haast als een bottenkraker die het vlees van zijn prooi scheurde tot hij was verzadigd, liet de schim zich in haar glijden. Toen loste hij op en verdween.

Enkele lange tellen bleef alles stil. Maar toen begon de huid van de vrouw donkerder te worden, alsof ze van binnenuit verrotte. Als een vieze lap die hing te drogen in de zon trok haar al verschrompelde huid zich nog verder terug, tot ze er precies zo uitzag als de asirim, de armzalige wezens die ver in de woestijn onder de adicharabossen woonden. Çeda had doelbewust haar aanwezigheid afgeschermd voor de asirim, maar de vrouw beneden kon ze slecht negeren. Ze scheen als een baken in haar geest, duisternis uitstralend in plaats van licht. De vrouw was nu een van hen, en ze riepen naar haar: een lofzang op haar pijn maar ook een welkomstlied van hun clan.

Bij de adem van de woestijn, de koningen hadden een asir geschapen. Wat Cahil haar had gegeven en wat voor kracht er in Mesuts gouden armband school, wist ze niet, maar ze hadden wel zojuist een levende vrouw gebruikt voor een heruitvoering van de bezwering die de goden de asirim vierhonderd jaar geleden op Beht Ihman hadden opgelegd.

Zonder te weten hoe merkte ze dat haar gewaarwording van de asirim sterker werd. Ze probeerde het te onderdrukken uit vrees dat Mesut, Heer van de Asirim, haar zou opmerken, maar uiteindelijk was het niet de Jakhalskoning die haar vond maar de vrouw. Ze hief haar hoofd op en staarde recht naar het schietgat waardoor Çeda dit macabere tafereel gadesloeg. De onzalige vrouw bracht haar skeletachtige hand omhoog en wees. Zodra ze dit deed, mikte Çeda en loste ze haar pijl.

De pijl schoot recht op zijn doel af, midden op Kirals borst, maar Mesut ging voor hem staan en griste de pijl uit de lucht in een waas van beweging. Er was alweer een pijl op weg. Deze schampte Cahils wang. De derde pijl vloog naar Husamettin, maar die had Nachtzoen al getrokken. In één vloeiende beweging stapte hij opzij en hakte met een brede zwaai de pijl in tweeën.

Ze kon het zich niet veroorloven de vierde pijl af te schieten. Mesut rende al naar de toren. Ook de Maagden kwamen in beweging. Een tiental Zilver speren verscheen op de muren vanuit de andere torens.

Çeda draaide zich om en nam twee lange stappen vanuit de toren om over de kanteel heen te duiken waaraan haar touw zat vastgebonden. Door zich vast te grijpen aan de rand van de steen stuurde ze haar beweging bij en liet zich recht omlaag vallen, greep toen het touw en gleed erlangs omlaag. Ze schoof door tot ze aankwam bij het levenloze lichaam van de Zilver speer, klom langs zijn lijf omlaag, hield zich vast aan zijn gelaarsde enkels en liet los. Ze drukte zich plat tegen de steile rotshelling om haar afdaling wat af te remmen. Haar lichte wapenrusting schraapte met een sissend geluid over de rots. Er brandde iets op haar rechterscheenbeen toen het leer openscheurde, maar een ogenblik later bereikte ze vlakke grond.

Vlug haalde ze een tas van haar schouder, maakte hem open en strooide tientallen en tientallen voetangels uit over de grond op de plekken waar de Maagden of de koningen hoogstwaarschijnlijk neer zouden komen.

Boven zag ze silhouetten – een trio Klingmaagden – en binnen de paleismuren begon een klok te luiden. Ze hoopte dat ze nog wat tijd had voordat heel Tauriyat wakker zou worden, maar er zat nu niets anders op.

Ze draaide zich om en rende tussen de bomen door. Of de Maagden op de voetangels traptten, wist ze niet. Er klonk geen kreet van schrik, maar wel hoorde ze een paar keer iemand rennen over de droge helling achter haar. Ze waren snel, ook in het donker, en hadden vast zelf inmiddels ook een bloesemblaadje genomen, maar Çeda had een flinke voorsprong en ze had haar aftocht zorgvuldig gepland in de weken nadat ze Yusams dagboek had gelezen.

Haar eigen bloesemblaadje stuwde haar voort en gaf haar het scherpe zicht dat ze nodig had om op volle snelheid te rennen zonder te struikelen over de stenen die overal verspreid lagen.

Zoals verwacht begonnen er meer klokken te luiden vanuit de paleizen waar het alarm werd opgepikt. ‘Lai, lai, lai!’ hoorde ze achter zich, als een bevel om te blijven staan. Maar ze hoorde ook dat het een list was. Er waren andere Maagden dichterbij, die haar niets vermoedend hoopten te pakken.

Ze naderde de muren rondom Tauriyat. Vaag zag ze nog meer Maagden over de muren rennen om haar te onderscheppen. Dit was altijd het zwakste deel van haar plan geweest. Ze kon niet voorspellen hoeveel Maagden er op de muren klaar zouden staan. Eén maagd stond recht vooruit, zag Çeda nu. Zonder de pas in te houden trok ze haar boog, zette de laatste pijl op de pees en schoot hem af. Hij trof de Klingmaagd in de hals. Ze viel achterover van de muur, wat gepaard ging met een korte kreet van schrik en pijn.

Çeda’s longen brandden, maar ze zette door en bereikte al gauw de steen waar ze een touw met enterhaak had verstoppt. Terwijl ze de muur naderde, liet ze die door de lucht zwaaien in steeds groter wordende cirkels. Heel even hield ze de pas in om met haar hele lichaam de haak een machtige zwiep te geven. Het touw slingerde door het maanlicht en de haak raakte met een metalige klap de borstwering aan de andere kant. Toen trok ze zichzelf omhoog langs de binnenzijde van de muur. Meteen toen ze boven was, sprong ze over de kantelen heen, de stad in.

Ze stond aan de oostelijke rand van de stad, dicht bij de tempelwijk. Verderop lag de oude binnenstad – een doolhof van slingerweggetjes

tussen eeuwenoude gebouwen, gebouwd voor een stad uit een ander tijdperk. Nauwelijks was ze een bocht in de straat om, of ze hoorde achter zich het bonzen van laarzen op steen, het dreunen van snelle stappen.

Verderop luidden meer klokken, nu van het garnizoen, het grootste en oudste onderkomen van de Zilversperen. Ze rende in de richting van die klokken, wat de meeste mensen vreselijk dom zouden vinden, maar ze had haar aftocht langs de muur zorgvuldig gekozen, zodanig dat ook de Speren bij de zoektocht betrokken zouden raken. Dat zou, hoopte ze, alleen maar bijdragen aan de verwarring en maskeren wat ze nog ging doen.

Ze rende door een korte, donkere straat naar een kruising met drie andere straten. Halverwege de straat hing een touw aan een stenen uithangbord van een Mireaanse adlater. Al rennend nam ze een sprong en greep het touw met beide handen beet. Door haar vaart zwaaide ze als een pendule heen en weer, met de benen bungelend als die van een lappenpop. Ze klauterde zo snel ze kon omhoog en op de balk. Nadat ze het touw boven op de balk had opgerold, glipte ze over de rand van het dak.

Platliggend kalmeerde ze haar ademhaling, biddend dat geen van haar achtervolgers het touw op de balk zou zien en dat het niemand zou opvallen dat het bord hing te zwaaien doordat ze het op weg naar boven had geraakt met haar been. Starend naar de hemel hoorde ze laarzen bonken in de straat beneden. Tellen later bereikten die de kruising. Na een kort gedempt gevoerd gesprek vervolgden ze hun tocht, en kort daarop waren ze helemaal verdwenen. Overal rondom klonken geluiden die de voor de nacht opgemaakte stad wekten. Het geratel van metaal. Paardenhoeven galmend op steen. Aanstormende soldaten. Het blaffen van bevelen door zowel mannen als vrouwen.

In de hoek van het verduisterde dak wikkelde Çeda een bundel open die ze daar een week eerder had verborgen. Ze pakte haar Klingmaagdenuniform: een zwarte vechtjurk, een tulband, leren laarzen en haar shamshir, Rivierdochter. Ze trok haar leren wapenrusting uit, verwijderde de opvulsels en bindsels om haar bovenlijf en trok de kleren aan die ze in de afgelopen vier maanden vrijwel dagelijks had gedragen. Ze was weer een Klingmaagd. De lederen wapenrusting, de boog en de pijlkoker rolde ze strak op en stak ze in een aardewerken afwateringsbuis aan de buitenzijde van het gebouw. De opvulsels en

afbinddoeken nam ze mee naar de andere kant van het dak en gooide ze in de vuilnisbak van een kleermakerswinkel. Misschien werden de kleren gevonden, misschien ook niet. Zo ja, dan zouden de Maagden ervan uitgaan dat iemand van de Maanloze Horde een aanslag op de koningen had gepleegd en met een beetje geluk denken dat het een man was die zich had omgekleed om op te gaan in de stad. En als de kleren niet werden gevonden, nou, des te beter.

Terwijl ze lag te staren naar de maanloze hemel werd de opluchting om het feit dat ze nog leefde verzuurd door het besef dat ze jammerlijk had gefaald. Kiral. Bij de goden, wat had ze Kiral graag gewild. Zijn dood zou alle hoven op Tauriyat in chaos hebben gedompeld. Het zou een einde hebben gemaakt aan het idee dat de koningen onsterfelijk waren, meer nog dan koning Külaşans dood. Husamettín zou bijna net zo goed zijn geweest, aangezien hij en zijn Klingmaagden zoveel leed in Sharakhai en de woestijn daarbuiten hadden veroorzaakt. Het was haar evenmin gelukt om Cahil dodelijk te treffen, maar de pijl had hem in elk geval wel geraakt. Het gif dat ze had gebruikt, verlamde binnen seconden, doodde binnen minuten. Zelfs een koning kon daartegen niet bestand zijn.

Maar ze moest toegeven, hoe weinig er ook van haar plannen terecht was gekomen, de nacht was geen totale mislukking geweest. Ze wist nu meer over de koningen dan die ochtend. Ze wist hoe ontzettend snel ze waren. Ze had gezien hoe ze reageerden. Ze had hen onderschat, maar dat zou haar niet nogmaals overkomen.

Ze hoorde opnieuw laarzen aankomen. Onder haar ging een hand Maagden als spoken door de straat. Toen ze bij dezelfde kruising kwamen, namen ze de afslag naar links. Zodra ze uit het zicht waren, liet Çeda zich over de rand van het dak glijden, sprong omlaag en rende achter de Maagden aan. Ze haalde hen in op het moment dat ze stonden te overleggen met een contingent van tien Zilversperen. Çeda floot, een verzoek om op de hoogte te worden gesteld van de situatie, een impliciet verzoek om bevelen van de bevelvoerend officier, in dit geval een lange opzichter van de Klingmaagden. Achter haar verschenen nog twee Maagden, en een van hen floot eveneens.

De opzichter, die had staan praten met de kapitein van de Zilversperen, keerde zich naar hen om. 'Jullie drie,' blafte ze naar Çeda en de nieuwkomers, 'volg de Raafstraat en ga verder langs de Trog. Ondervraag iedereen die je op straat tegenkomt. We zoeken een man, klein,

in licht leer, mogelijk gewapend met een boog, dus pas op. We treffen elkaar weer op het Wiel als we klaar zijn met onze route.'

Çeda en de andere twee Maagden knikten en gingen op weg, terugrennend naar de straat die door de tempelwijk kronkelde. Ondertussen begon Çeda rustiger te ademen. Ze zouden de hele stad uitkammen, wat best de hele nacht kon duren, maar ze zouden de moordenaar niet vinden. Vannacht nog niet.

2

RAMAHD AMANSIR ZWOM LANGS de kust van de Zuiderzee. De zee golfde onder hem, ritmisch deinend, kalm als een kinderviegje, hoewel er in het zuiden duisternis dreigde. Ramahd keerde het naderende onweer zijn rug toe en zwom naar het zwarte zandstrand en de grijze kliffen van zijn landgoed Viaroza, dat de verre horizon domineerde. Tussen dat strand en Ramahd in strekte zich een stuk zee uit, zo blauw dat zijn hart zeer deed bij het zien ervan. Wat had hij dit gemist, de rust tijdens een eindje zwemmen, zoals het water hem koelde terwijl zijn spieren zich opwarmden van de inspanning. Hij voelde zich in volmaakte harmonie met de golven, de cadans van zijn slagen voegde zich perfect naar het ruimere ritme van de deining. De zilte zee had een sublieme geur – de roep van de witte meeuwen, de kou van het water, zo ontzettend anders dan de Grote Shangazi.

Wat exotisch leken die dagen nu. Wat platvloers waren ze toen geworden. In de maanden waarin hij op jacht was geweest naar de moordenaar van zijn vrouw en kind was de stad Sharakhai net een schip op drift geweest, zijn doel daar een stroming die hem steeds verder van zijn thuisland had gevoerd. Hoe zwaar het hem ook viel om het toe te geven, zijn leven in Qaimir, een van de vier koninkrijken rondom de Shangaziwoestijn, was in dat kale, verschroeide oord weinig meer geworden dan een snel vervagende herinnering. Maar nadat ze hun

prooi hadden gevonden bij koning Kūlaṣans geheime woestijnpaleis – Kūlaṣans eigen zoon, de bloedmagiër Hamzakiir – en hij met prinses Meryam terug naar huis was gegaan, leek zijn wereld vreemd genoeg plotseling weer geheeld, alsof hij nooit weg was geweest uit de Qaimirische bergen, de groene uitlopers daarvan en de kust van de Zuiderzee. De eindeloze woestijndagen, het hartzeer om zijn vrouw en kind, de jacht op Macide, de meedogenloze, nimmer aflatende hitte – hij had het allemaal van zich af geschud als zand op een mantel in het aangezicht van de Qaimirische hoofdstad Almadan, en tegen de tijd dat hij was aangekomen op Viaroza, aan de rand van de Eindeloze Zee, was zijn thuisgevoel teruggekeerd en was het de woestijn die wel een droom leek.

Er was één opvallende uitzondering. Hamzakiir. Die deed hem onophoudelijk denken aan Sharakhai. Aan de koningen. Aan het feit dat ze met vuur speelden door hem in leven te houden. Het was altijd Meryams plan geweest om Hamzakiir te gebruiken. Daarom waren ze de woestijn in getrokken om een akkoordje te sluiten met de ehrekh Guhldrathen; daarom waren ze naar koning Kūlaṣans woestijnpaleis gegaan om hem te ontfutselen aan de Maanloze Horde; daarom had Meryam getracht zijn geest te overheersen vanaf het moment dat ze de grens met Qaimir waren gepasseerd. Hij zou een machtig wapen zijn, vol oude kennis die de koning van Qaimir kon gebruiken om hun land te beschermen, of om uit te halen naar Sharakhai, mocht de stad Qaimir bedreigen, of om de koningen van Sharakhai aan te vallen voor een strijd om de macht over de woestijn. Naar dit laatste ging, zo vermoedde Ramahd, Meryams voorkeur uit. Meryam had beweerd dat Hamzakiir snel zou verzwakken, dat ze hem in een mum van tijd in haar macht zou krijgen, maar Hamzakiir had al haar pogingen om hem te domineren, weerstaan, toen en nu.

Ramahd schudde zijn hoofd toen de herinneringen zich ongevraagd aandielden. De uitdrukking van grimmig verzet op Hamzakiirs gezicht terwijl Meryam de in hem opgetrokken muren probeerde te slechten. Het beven van zijn zwakke en gebroken lichaam. De aanzwellende kreten van pijn. Het waren herinneringen die Ramahd's nachts achtervolgden en overdag belastten. Geen moment kon hij vergeten wat ze allemaal hadden achtergelaten in de woestijn zodat Meryam voor god kon spelen. Daarom was Ramahd ook in zee gaan zwemmen, zoals hij vaak had gedaan in zijn jonge jaren. Om te vergeten. Om zich te wentelen in iets anders dan pijn en spijt en pure, on-

buigzame wilskracht. Maar zelfs dit, het standvastige toevluchtsoord van de zee, werd inmiddels langzaam uitgehold door gedachten aan die eindeloze sessies in de kerker van Viaroza, en dat nam hij Hamzakiir hoogst kwalijk.

Machtige Alu, hoe kwam het dat Hamzakiir nog altijd weerstand kon bieden? Ramahd zelf voelde zich tot op de draad versleten wanneer Meryam klaar was met ondervragen, en als hij zich al zo voelde, hoe kon Hamzakiir haar dan weerstaan, dag in, dag uit?

‘Dit kan zo niet doorgaan,’ had Meryam hem nog maar een week geleden gezegd.

Ramahd had bitter gelachen. ‘Het is nooit de vraag geweest of het kon doorgaan, Meryam, maar wie er als eerste opgeeft.’

Meryam had diep in zijn ogen gestaard, en even had ze veel sterker geleden dan de rillende skeletachtige gedaante die hij voor zich zag. ‘Ik geef nooit op.’

Ramahd had niets gezegd. Die vier simpele woorden waren een talisman voor de taak die ze op zich had genomen, maar ze hadden allebei de wanhoop in haar stem gehoord. Jaren geleden zou hij nooit hebben getwijfeld aan Meryams vastberadenheid of haar vermogens, maar Hamzakiir was veel sterker dan ze beiden hadden gedacht, en Meryam raakte verzwakt. Wat zag ze er deerniswekkend uit, liggend in bed in een nachthemd dat nat was van het zweet, totaal afgeleefd. Hij dacht dat ze beslist zou instorten onder het gewicht op haar schouders, maar elke keer dat hij haar omlaag droeg naar de kerker, vergde ze weer meer van zichzelf.

Hij twijfelde niet aan haar wens – die was krachtig als altijd, misschien zelfs nog krachtiger nu ze Hamzakiir bijna had gebroken – maar haar lichaam liet haar in de steek. Op een dag zou ze het begeven, en wat moesten ze dan? Waarschijnlijk zou Ramahd dan een mes langs Hamzakiirs keel moeten halen vanwege het gevaar dat hij vormde, maar dan werd het macabere pact dat Meryam in de woestijn had gesloten met de ehrekh, Guhldrathen, geschonden. Ze had Hamzakiir aan dat helse wezen beloofd. Ze had zich ervoor garant gesteld met haar eigen leven. Zou het wezen een dood lichaam, ontdaan van levensbloed, accepteren? Vast niet, en de goden mochten weten wat het dan zou doen. Het kon Ramahds leven wel eisen, of zelfs dat van koning Aldouan, als genoegdoening voor het leven dat hij was kwijtgeraakt. Je wist het nooit met dergelijke schepselen.

Achter Ramahd rukten de donkere wolken op als infanterie. De wind woei harder en zond zilt stuifwater de lucht in. Wit schuim tooide nu de diepblauwe golven. Aangezien hij niet in slecht weer wilde raken, zwom hij naar de kust met langere slagen, harder trappend. Hij durfde te zweren dat hij ondertussen Hamzakiirs kreten van pijn door het doffe gebulder van de branding rondom hem heen hoorde. Een speling van de wind. *Die duistere uren laten me zelfs hier niet met rust.*

En toch, nog geen drie ademtichten later, zag hij een man met donker haar en een opbollend wit hemd de in de zwarte klifwand uitgehakte trap afdalen. Het was zijn eerste stuurman, Dana'il, en hij liep gehaast. Ramahd zwom sneller. Van zijn vrees voor Meryam kreeg hij het kouder dan hij het ooit kon krijgen van de zee. Tegen de tijd dat hij de kust bereikte, stonden er dikke schuimkoppen op de golven. Zilt stuifwater spatte op tot hoog in de lucht. Nadat hij vanuit het water op een stenen pier was geklommen waar een jacht en drie kleinere vissersboten lagen aangemeerd, pakte Ramahd de opgevouwen katoenen handdoek van zijn stapeltje kleren en begon zijn naakte lijf af te drogen.

Inmiddels kwam Dana'il al aangerend over de pier. 'Mijn heer, het gaat over Meryam,' zei hij toen hij dichterbij kwam. 'Toen ze vanochtend wakker werd... vroeg ze mij vandaag uw plaats in te nemen.'

Ramahd bond zijn broek vast, trok zijn hemd vlug over zijn hoofd. 'Nadat ik je had bevolen om dat niet te doen?'

'Vergeef me, mijn heer, ja.' Hij zei het haastig, zichtbaar geërgerd. 'Ze stond erop. Ze zei dat ze iemand anders zou kiezen als ik niet met haar meeding. En...' Hij staarde Ramahd aan met spijt in zijn ogen.

'Wat is er?' vroeg Ramahd.

'Ik... ik wilde u alleen maar ontlasten van...'

Ramahd gebaarde hem dat hij mee moest komen. 'Wat gedaan is, is gedaan.' Samen liepen ze zij aan zij naar de kliffen. 'Zeg me wat er is gebeurd.'

'Natuurlijk, mijn heer. Het was...' Dana'ils zachte gezicht vertrok in een opgejaagde grimas. '... moeilijk. Voor haar, bedoel ik, niet voor mij. Nadat ik haar de trap weer op had gedragen, zei ze dat ze een doorbraak had bereikt. Ze had hem uitgeput, meer dan ooit tevoren. Ik dacht dat ze zou gaan slapen, maar ze greep me bij de pols, hield me vast en zei dat ze u dringend moest spreken. Ik zeg u: ik heb nog nooit zoiets gezien. Ze leek wel in trance, en de wanhoop in haar ogen... Ze

had weer zo'n blik, die blik waarvan een mens zich sterfelijk voelt. Ik vreesde voor haar leven terwijl ze daar veilig in bed lag. En ook voor het uwe.'

'Maar vanwaar de haast, Dana'il? Ze kan het nu toch onmogelijk nog eens proberen?'

'Mijn heer, dat is ze van plan. Iets nieuws, zei ze.'

Dit gaf hem geen goed gevoel. Helemaal niet, zelfs. 'Wat waren haar exacte woorden?'

'Ze zei dat ik u moest gaan halen en moest zeggen dat het nu tijd was dat u ook aan het touw trok.'

Hij wierp een blik op de hemel, vestigde toen zijn blik op het kasteel boven. 'Hoe vaak heb ik dat al niet aangeboden?' mompelde hij.

'Pardon, mijn heer?'

'Laat maar.'

Voortgedreven door de wind liepen ze naar het klif terwijl boven zee de wolken hun macht verzamelden.

De wind, dacht Ramahd, wat zal de wind huilen vannacht.

Meryam had er een bloedhekel aan wanneer Ramahd haar hielp met eten of drinken, maar hij kon haar worsteling niet langer aanzien. Zittend naast haar bed ondersteunde hij haar hoofd terwijl hij een glas geitenmelk met honing tegen haar lippen drukte. Ze nam een slokje, met opengesperde neusvleugels, de blik gevestigd op het schilderij van een bergfort aan de muur. Uitgemergeld, kon hij alleen maar denken terwijl hij toekeek hoe ze dronk. Helemaal uitgemergeld. Hij had overwogen om weg te gaan en haar zo te dwingen om te gaan slapen totdat ze weer wat op krachten was gekomen, maar tijdens de klim naar boven had hij besloten haar eerst aan te horen alvorens zijn besluit te nemen.

Toen ze de melk ophad, likte ze haar lippen af en klopte Ramahd op de hand. 'Genoeg, zo,' zei ze, en voorzichtig liet hij haar weer zakken. Haar oogleden leken zwaar. Ze zou niet lang meer wakker blijven. Ondanks de haast die ze in het bijzijn van Dana'il had vertoond, leek ze nu kalm, misschien bedaard nu Ramahd er was.

'Vertel me nou waarom ik bij je moest komen,' zei Ramahd.

'Omdat ik je hulp nodig heb.'

'Je weet dat je het maar hoeft te vragen.'

Meryam grinnikte, wat klonk als het rollen van stenen. Het werd

een hevige hoestbui, die gelukkig snel overging. Haar verzonken ogen kregen iets vals. 'Pas op wat je aanbiedt, beste broer. Je weet maar nooit wat ervan komt.'

Broer, zo noemde ze hem vaak, ook al waren ze niet echt familie. Het was afkomstig uit de tijd dat Ramahd getrouwd was met Meryams zus, Yasmine. Hij had haar zus genoemd. Hij had dat onbeduidende gebruik toen wel leuk gevonden, zoals ze samen samenzweerderig lachten naar Yasmine, die zich daar mateloos aan stoorde, maar nu deed het Ramahd slechts denken aan de vrouw die hij in de woestijn was kwijtgeraakt, aan de dochter die haar slechts een paar dagen later was gevolgd.

'Ik ben me scherp bewust van de gevaren, *zus*. Wat zijn je wensen? Zullen we het aanbod van je vader, de koning, aannemen? Anderen uit Almadan laten komen om je bij te staan?'

Meryam zwaaide met een hand door de lucht alsof het voorstel haar irriteerde als een zoemend insect. 'Nee. Wat ik nodig heb, is jouw geest. Jouw wil.'

'De mijne?' Ramahd sloeg zijn armen over elkaar. De stoel onder hem kraakte ervan. 'Wat kan ik nou doen wat jou niet is gelukt?'

'En nu komen we bij het lastige deel. Hamzakiir lag al tientallen jaren halfdood en begraven onder Külaşans paleis. Toen hij werd opgewekt door Macide en zijn mannen, dorstte hij naar bloed. En nu nog steeds. Ik dacht dat ik dat kon uitbuiten. Elke keer wanneer we stredden, heb ik hem onder druk gezet, maar hij is behoedzaam, Ramahd. En sluw. Al een keer of tien dacht ik dat ik hem had, maar telkens trok hij zich terug in zijn geest, en vandaag wist hij bijna de rollen om te draaien.'

'Dan moeten we wachten. Jou de tijd geven om aan te sterken terwijl we hem laten verdorsten.'

Meryam keek nors. 'Nee. Hij is verzwakt door mijn inspanningen. Als we hem de tijd geven om uit te rusten, sterkt hij ook aan. Hoe hij blijft leven zonder voeding, weet ik niet. Mogelijk was dat een deel van de ruil die hij sloot met Guhldrathen, en dat zal hem ook vast in leven hebben gehouden in al die jaren in de catacomben. Ik zou hem geen spijjt geven.'

'Wat kan ik dan doen?'

'Ik heb lokaas nodig, Ramahd.'

Ramahd was niet echt verrast door dat antwoord, maar door de

wijze waarop ze het zei, alsof zij er ook naar hunkerde, begon hij zich af te vragen hoe dicht ze eigenlijk aan het einde van haar energie was. 'Je wilt dat ik hem naar buiten lok.'

Meryam knikte. 'Naar buiten lokken, zodat hij kwetsbaar wordt.'

'Hoe dan?'

'Met bloed, beste broer. Jouw bloed.'

'Je wilt dat ik mijn eigen bloed geef aan een man die ons kan doden zodra hij zichzelf bevrijdt?'

'Of dat, of wij doden hem zodat we ervanaf zijn.'

'Precies wat ik al zeg sinds we hem gevangennamen in de woestijn. Laten we daarheen teruggaan en hem aan Guhldrathens voeten gooien, en dan achter Macide aan gaan zoals we hebben beloofd.'

Meryam schudde al met haar hoofd, vreselijk bibberend over haar hele lichaam. 'Al zou ik het willen, wat niet zo is, mijn vader zou het niet toestaan. Hamzakiir is een waardevol stuk op het abanbord. De koning zal hem niet zomaar afdanken.'

'Guhldrathen is een dreiging die met de dag groter wordt, voor ons allemaal.'

'Doe niet zo dramatisch. Voor mij, ja. En voor jou. Maar die ehrekh is heus geen dreiging voor ons allemaal.'

Ramahd haalde diep adem. Het had geen zin om haar opnieuw tegen te spreken. Meryam zou zich nooit bedenken, en haar vader evenmin. 'Wanneer?'

Meryam glimlachte, knikte naar hem alsof hij een gekoesterd neefje was dat net een uitstekende beurt had gemaakt bij het boogschieten. 'Ik dacht nu meteen.'

Ramahd had gemeend dat Dana'il gek was om dat te denken. Zelfs nu dacht hij dat Meryam een geintje maakte, maar toen ze niet teruglachte, beseftte hij dat ze het meende. 'Daar kun je niet nu al klaar voor zijn.'

'Hij is nu erg zwak.'

'Jij bent nu erg zwak.'

'Ik wil geen uitstel. Ik weet dat ik er broos uitzie, broer, maar ik ben er nu klaar voor als nooit tevoren. Samen zullen we hem breken.'

Hij stond op het punt om te weigeren. Gewoonlijk duurde het dagen voordat ze was hersteld, en zelfs dan leek ze te ver te gaan, tot op het roekeloze af. 'Waarom is het zo belangrijk om het nu te doen?'

'Omdat ik hem bijna heb.'

Hij probeerde haar woorden en haar wilskracht te wegen, maar hij had niet veel verstand van het gebruik van de bloedkunsten. Meryam moest een bepaalde zwakheid bij Hamzakiir zien die ze wilde uitbuiten. Ze mocht dan zwak zijn, maar Hamzakiir was vast nog zwakker. Hadden ze hem niet al die tijd laten verhongeren? En Meryams koppige vastberadenheid om hem te breken had vast al een bres geslagen in Hamzakiirs verdediging.

‘Goed dan,’ zei Ramahd uiteindelijk. ‘Als jij vindt dat het moet.’

‘Dat vind ik, ja,’ zei ze met een donkere twinkeling in haar ogen. ‘Dat vind ik zeker.’

In een hoek van een cel onder de Zwartezwaantoren wierpen de gloeiende kolen in een brander een dieprode gloed op het plafond en de muren. Het rook er naar vocht en schimmel. Het contrast tussen de kou in zee met de kilte hier in de kerker was enorm. Het zwemmen gaf hem kracht. De tijd die hij hier in de kerker van Viaroza doorbracht, verkilde hem echter tot op het bot, alsof de mannen en vrouwen en kinderen die hier waren overleden, zich nog steeds vastklampten en weigerden naar de verdere velden te gaan om liever hier met spookhanden te grijpen naar de harten van levende mensen.

In het midden van de cel hing Meryam in een grote, zachte stoel. Naast haar stond Dana’il, klaar om haar bij te staan zodra ze zou inzakken. Tegenover haar stond een wanstaltige stoel, een heuse troon met donkere lederen riemen, het hout onuitwisbaar gevlekt door het bloed van degenen die waren bezweken in zijn meedogenloze omhelzing, en daarin zat Hamzakiir, stevig ingesnoerd met de riemen en gespen. Bij het zien van dit vreemde tafereel – een gezonde man, een gebroken vrouw en een ondode gevangene – vroeg Ramahd zich opnieuw af of hij wel de juiste beslissing had genomen. Het was nog niet te laat om zich te bedenken. Hij kon tegen Meryam in gaan. Hij kon het scheermes dat hij losjes in een hand hield, opheffen en Hamzakiir de keel afsnijden. En toch bleef hij stil staan, in de vertwijfelde hoop dat het vandaag allemaal voorbij zou zijn.

Hamzakiirs hoofd bungelde voorover, en zijn sluike haar hing voor zijn gezicht. Hij zat zo stil dat hij wel dood leek, maar Ramahd kende de tekenen: de trage bewegingen van zijn ogen, het slepende deinen van zijn borst. Zijn hartslag was alleen nog voelbaar in de slagaderen van zijn hals, en zelfs daar leek die veel te langzaam, veel te zwak om

een mens in leven te houden. Hij was als de golems die, naar verluidde, werden geschapen door de medicijnmannen van Malasan. En toch wist Ramahd dat hij allesbehalve zwak was. Ondanks alles wat Meryam met hem had gedaan, was hij nog steeds een levensgevaarlijk man. We spelen met vuur, dacht Ramahd, ik en Meryam en haar vader, de koning van Qaimir. Maar wat konden ze nu nog anders dan het indammen opdat het niet alles om hen heen in brand zou steken?

‘Kom dichterbij,’ zei Meryam, wenkend met haar vingers.

Ramahd gehoorzaamde. Zijn maag draaide zich om toen hij zo dicht in de buurt kwam van dat gebroken overblijfsel van een man. De asirim van Sharakhai riepen bij hem dezelfde reactie op, maar op een of andere manier ging er van Hamzakiir meer dreiging uit. De asirim waren gewoon wezens van razernij, terwijl Hamzakiir, als de verhalen over hem klopten, een en al berekening, ambitie en zelfs overmoed was, kwaliteiten die oneindig veel gevaarlijker waren.

Toen Dana’il een geglazuurde kom ophield, ruwweg in het midden tussen Meryam en Hamzakiir, wees Meryam met een kromme vinger naar Ramahd. ‘Nu...’

Ramahd deed een stap naar voren en hield zijn rechterarm boven de kom. Hij zette de scherpe rand van het scheermes op zijn huid. Nog geen twintig minuten geleden had hij het gebruikt om een snee over zijn linkerarm te maken, zodat Meryam kon drinken van zijn bloed ter voorbereiding op dit tweede deel van hun ritueel. Hij haalde het scheermes over zijn arm, creëerde een spiegelbeeld van de andere wond. Een tel later volgde een brandende pijn. Bloed vloeide. Het vormde een plasje in het midden van de kom, spetterde tegen het hemelsblauwe glazuur.

‘Genoeg,’ zei Meryam na een tijdje.

Ramahd legde een schoon verband over zijn rechterarm en omwikkelde de wond snel en efficiënt.

‘Til nu zijn hoofd op.’

Dat deed Ramahd, en Dana’il bracht de kom met Ramahds bloed naar Hamzakiirs lippen. Een tijdlang reageerde Hamzakiir niet. Zijn ogen waren dicht. Aan zijn kin en zijn lange, ingevallen wangen kleefde een lange, gevlekte baard. Maar toen bewoog zijn keel. Zijn mond ging open.

‘Opgepast,’ zei Meryam. ‘Ik help, maar jullie moeten hem zo lang als jullie kunnen op afstand houden.’

Ramahds hart ging tekeer als een bezetene. Hij gaf de voorkeur aan een zwaard. Aan een plek om zijn vijand te ontmoeten op het slagveld. Hoe gewoon de *arcanos di crimson* ook was in Qaimir, hij had zich er nooit gemakkelijk bij gevoeld, zelfs niet bij Meryam, een vrouw die hij volledig vertrouwde. Het was veel erger om zijn ziel te laten verstrengelen met een man als Hamzakiir, ook al was Meryam erbij om hem te beschermen.

Dana'il stond tegenover Ramahd en hield de kom vast terwijl zijn ogen heen en weer flitsten tussen Ramahd, Meryam en Hamzakiir. Er sprak angst uit zijn blik en uit de manier waarop hij stokstijf stilstond, gespannen als een boogpees, klaar voor wat er ook mocht komen. Ze hadden afgesproken dat hij een mes in Hamzakiirs borst zou steken als het uit de hand liep. Ramahd gaf hem een kort knikje, en Dana'il knikte terug. Eeuwig dapper was Dana'il, eeuwig trouw.

Hamzakiir tilde zijn hoofd op en de lederen riemen van de stoel kraakten toen hij zich ertegen verzette. Met zijn ogen nog dicht bewoog hij zijn hoofd reikhalzend naar voren, alsof het een onwillekeurige reactie was. Dana'il hield de kom schuin met een vastberaden uitdrukking op zijn gezicht. Hamzakiir dronk van het bloed, eerst aarzelend. Hij slikte eenmaal, tweemaal. De verse wond op Ramahds rechterarm vlamde op, koelde toen onmiddellijk af en werd toen koud. Het leek wel of zijn rechterarm in een vat ijswater werd gedompeld.

Met haar ogen nog steeds gevestigd op Hamzakiir zei Meryam: 'Ga zitten, Ramahd.'

Er stond nog een stoel in de hoek, maar Ramahd weigerde. 'Ik blijf hier staan, Meryam.'

Ze schokschouderde. 'Zoals je wilt.'

Hamzakiir slikte meer bloed door. Zijn ogen begonnen te trillen onder de oogleden. Ramahd verloor het gevoel in zijn vingers. De ijzige kou liep omhoog naar zijn schouder, door zijn borst en langs zijn linkerarm – de verbinding die werd gevormd tussen Meryam en Hamzakiir, met hem als de ruwe geleider.

Meryam had hem erop voorbereid, maar nu hij het voelde... De bijtende kou verspreidde zich over zijn borst, zijn bovenlijf, zijn benen en voeten. Pas toen de kou door zijn hele lijf liep, maakte zich een groter wordend bewustzijn bekend. Eerst kon hij zijn vinger er niet op leggen en was het eerder iets wat de ruimte omvatte, de duisternis daar opvulde. Het was een oerwezen, iets waar iedereen bang voor was, of

je dat nou wilde toegeven of niet. Het was reusachtig, dit bewustzijn. Machtig. Onmiskénbaar, als de manen die in het holst van de nacht opkwamen vanachter de horizon.

Jaren geleden was Ramahd in de buurt van de koude zuidelijke eilanden van de Zuiderzee overboord gevallen. In die regionen vroom het vaak en was de wind een meedogenloze gesel. Hij had er lange minuten over gedaan om terug naar het schip te zwemmen, en tegen de tijd dat hij weer aan dek stond, was zijn lijf gestopt met rillen, wat volgens de scheepsarts een vreselijk slecht teken was. Bij elke beweging, hoe klein ook, voelde het alsof er ijspegels in zijn bevroren huid werden geslagen, waardoor hij stukje bij beetje barstte.

Die ervaring leek veel op wat hij nu voelde in die cel onder Viaroza, alleen was dit veel erger, want al voelde hij eenzelfde soort lichamelijke pijn, hij voelde zich ook verscheurd tussen twee wilskrachten, die van Meryam en die van Hamzakiir. Hun beider macht had hij nooit ten volle begrepen, alsof ze sluimerende beesten waren die na eeuwen waren opgestaan en zich opmaakten voor de strijd.

Meryams ademhaling klonk scherp en snel. ‘Ben je weer bij ons?’

Haar stem was kalm, maar Ramahd wist hoe hard ze vocht – hij kon het gevecht in zichzelf voelen razen. Hamzakiir was verschrikkelijk sterk, en Ramahd vroeg zich af wat voor een gruwel hij kon worden als hij de kans kreeg volledig te herstellen. Ramahd had geen schijn van kans om zo’n wezen tegen te houden; hij bad tot Alu dat Meryam dat wel kon.

En inderdaad werd haar bewustzijn sterker, een bastion tegen de naderende storm. Dana’ils rechterhand lag nu op het heft van zijn vissersmes. Hij keek Ramahd vragend aan, maar het was nog niet zover. Ramahd schudde zijn hoofd. Dana’il slikte, en zijn ogen schoten heen en weer als een gekooide vos, eerst naar Hamzakiir, toen naar Meryam. Hij wees naar Ramahds rechterhand. Op een of andere manier was het witte verband losgeraakt. Er sijpelde bloed langs Ramahds vingers, dat op de groezelige stenen vloer drupte. Pas toen voelde hij de warmte daarvan, als een dovende fakkel in aanstormend winterweer.

Langzaam hief Hamzakiir het hoofd. Zijn pepergrijze haar hing omhoog langs zijn gezicht. Zijn ogen bleven nog even onscherp, tot ze zich vestigden op Meryam en verhardden. ‘Wel, wel,’ zei hij, zijn stem bitter knarsend door langdurig onbruik. ‘Het kind van Qaimir.’

‘Ik heb je gevonden om een reden, Hamzakiir. Wil je niet weten welke?’

‘Ik praat niet in gevangenschap alsof wij gelijken zijn. Laat me los, Meryam shan Aldouan, dan praten we. Zo niet, dan bevrijd ik mezelf.’

‘Luister naar me,’ zei Meryam zonder acht te slaan op zijn woorden. ‘Hoor mij aan...’

En Meryam sprak, maar Ramahd had er geen idee van wat ze zei. Hij voelde zich licht in het hoofd en had moeite om op de been te blijven. Hij ademde dieper door terwijl hij de band tussen Meryam en Hamzakiir door zich heen voelde lopen. Ze stonden nu rechtstreeks met elkaar in verbinding, maar of Meryam kreeg wat ze wilde, wist hij niet. Wat echter bleef aanhouden, was het gevoel dat ze aandrong, dat ze haar patroon had aangepast na wekenlang op dezelfde koppige manier door te hebben geploeterd. Meryam, altijd zo volhardend. En die glans in haar ogen toen Ramahd eindelijk had ingestemd, alsof ze blij was maar hem dat niet wilde laten weten.

Terwijl zijn oogleden onmogelijk zwaar werden, draaide Ramahd zijn gezicht naar Hamzakiir, die er nu sterker uitzag en rechter in zijn stoel zat. Meryam sprak niet langer. Het was Hamzakiir die sprak, fluisterend terwijl Meryam luisterde, in vervoering. Dana’il keek nu ronduit bezorgd. Hij had zijn mes getrokken en hield het stevig in zijn rechterhand, alsof hij klaarstond om het in Hamzakiirs borst te steken maar zich om onbekende redenen had bedacht. Hij zag dat Ramahd naar hem keek, en zijn blik smeekte Ramahd iets te doen, te beseffen dat ze allemaal in groot gevaar waren.

Maar Ramahd deed niets. Hij deed pas iets toen Hamzakiir opkeek en Ramahd vroeg zijn riemen los te maken. Pas toen Ramahd gehoorzaamde en dingen begon te doen die helemaal niet klopten, besepte hij wat er aan de hand was, maar er lag een sluier over zijn geest en zijn gedachten die voorkwam dat hij er iets tegen kon doen. Hamzakiir gaf nog meer opdrachten, maar Ramahd had er geen idee van wat die waren. Hij zag zichzelf Hamzakiir uit de stoel helpen en langzaam met hem de cel uit lopen, de trap op naar het kasteel. Hij bracht Hamzakiir naar de woonvertrekken, zijn eigen slaapkamer. En daar trok hij de dekens opzij, hielp Hamzakiir in bed en stopte hem in alsof hij Ramahds eigen grootvader was die ziek was geworden.

‘Ga maar,’ zei Hamzakiir zacht. ‘Ik moet nu slapen, maar maak me morgenochtend wakker. Er is nog veel te doen voordat we vertrekken

naar de woestijn. Ga terug naar je zus. Ze heeft het vast koud.’ Hij glimlachte afwezig en klopte op Ramahds kleverige, bebloede hand. ‘Anders vat ze straks nog kou.’

Ramahd knikte, en terwijl hij een buiging maakte, liep hij achterwaarts de kamer uit. Hij liep terug naar de kerker onder de toren. Daar zat Meryam nog precies zo, starend naar de lege stoel tegenover haar. Had daar niet iemand gezeten? Hij werd afgeleid door de gestalte van een man die op de vloer lag. Ramahd staarde naar die levenloze ogen en het mes, losjes in een hand. Over zijn buik liep een grote, gapende wond. Zijn ingewanden lagen op de vloer als een rol bloederig touw.

Wat raar, dacht Ramahd, dat iemand zoiets doet. Hij had er geen idee van wie het was. Hij zag er bekend uit, maar Ramahd kon hem niet thuisbrengen. Ongetwijfeld een dief, die de straf had gekregen die hij verdiende.

Ramahd wendde zich tot Meryam, die met grote ogen naar de lege stoel staarde. ‘Wat heb ik gedaan?’ zei ze met een hijgerig, sidderend gefluister.

‘Wat zeg je?’ vroeg Ramahd.

Ze keek hem aan en er vormde zich een scherp besef in haar ogen, maar toen verdween die blik. ‘Ik heb het ontzettend koud, Ramahd. Wil je me naar boven brengen?’

‘Natuurlijk,’ zei Ramahd, en hij tilde haar uit haar stoel.